

συγκομιδὴν τῶν βαλάνων δὲν εἶναι καλῶς γεμισμένοι καὶ στερεοί, οἷονε μορφάζουν ἐκ δυσαρρεσκείας, τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις τῆς κακῆς ποιότητος αὐτῶν).

ἀναμουρδώνω Δ.Κρήτ. ἀναδουρδώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνεμουρδώνω Α.Κρήτ. ἄναμουρδών-νω Σύμ. ἄλαμουρδώνω Ρόδ. ἄλεμουρδώνω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρδώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀναδουρδώνω ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνα-μ-πουρδώνω. Τὸ ἀνεμουρδώνω καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Γ 1113 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδιδ.) «λίγ' ἂν ἀνεμουρδώθηκε τὸ ροῦχο, πάστρεψέ το».

1) **Θολώνομαι** Πελοπν. (Λακων.) Σύμ.: Τὸ λῆδι ἀναδούρδωσε Λακων. Λῆδι ἀναδουρδωμένο αὐτόθ. Ἐναμουρδω-μένον νερόν Σύμ. β) Ἐναμειγνύω, συμφύρω Σύμ.: Φρ. Ἐναμουρδών-νει τοῖς δουλείς του (δὲν ἐκτελεῖ ἐκάστην χωρι-στά, ἀλλὰ συμφύρων αὐτάς δὲν φέρει εἰς πέρας). 2) **Μολύνω**, ρυπαίνω Κρήτ. Ρόδ.: Ἐναμούρδωσα τὰ χέρια μου Κρήτ. Τὸ μωρὸ ἀναμουρδώθηκε αὐτόθ. Ροῦχα ἀναμουρδω-μένα αὐτόθ. Συνών. λερώνω, πασαλείφω. β) **Τιμωρῶ** (ἐκ τῆς παλαιότερας συνηθείας νὰ ρυπαίνουν πρὸς διατόμπευσιν τὸ πρόσωπον τοῦ τιμωρουμένου) Κρήτ.: Ἐνούχασε, γιατί θὰ σὲ ἀναμουρδώσω! 3) **Καταλύω** τὴν νηστείαν τρώγων κρέας Ρόδ. Πβ. μαγαρίζω.

ἀναμουρξά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεμουρξά Α.Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μουρξά (Π). Λάκκος ἐκ σκαφῆς διὰ τοῦ ρύγχους, ἐπὶ χοίρου: Ὁ χοῖρος ἤκαμέ μου τὸ γῆπο ὅλο ἀνεμουρξές.

ἀναμουρρεύομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. μουρρεύομαι. 1) Διὰ μορφασμῶν σκώπτω, ἐμπαίζω τινά (διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. μυκτηρίζω): Τὸν ἀναμουρρεύεται. Τί μ' ἀναμουρρεύεις; Συνών. ἀναμουρδώνω. 2) Ἀη-διάζω: Ἐναμουρρεύομαι τὸ φαεῖ. Συνών. σιχαίνομαι.

ἀναμουρρίζω ἀμάρτ. ἀνεμουρρίζω Α.Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρρίζω. Σκάπτω τὴν γῆν διὰ τοῦ ρύγχους, συνήθως ἐπὶ χοίρου: Καζίκωσε τὸ χοῖρο σου κ' ἐπὶ πέρα ν' ἀνεμουρρίζῃ.

ἀναμουρδώνω Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουρδώνω. Μυκτηρίζω, σκώπτω τινά. Συνών. ἀναμουρρεύομαι 1.

ἀναμουσουρίζω Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουσουρίζω. 1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀσφραίνομαι, ρινηλατῶ: Εἶδ' ἀνα-μουσουρίζεις; — Πρῶμα ψάξι ψήνοννε ποθές. Ξάνοιξε εἶδα λοῆς ἀναμουσουρίζεται ἡ -γ-ἀελαὶ τὰ χόρτα καὶ δὲ δὰ τρώει. Ἐναμουσουρίζεται ὁ σκύλλος καὶ πρέπει πῶς ἀνέμισε λαγὸ (ἀνέμισε = ὠσφράνθη). 2) Δεικνύω διάθεσιν νὰ πράξω τι: Ἐμεῖς θὰ πάμεν εἰς τὸ γάμο, τ' ἄκουσε γι αὐτὸς κι ἀνα-μουσουρίζει.

ἀναμουσουρίσμα τό, Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμουσουρίζω. Ὀσφρανσις, ρινηλασία: Ξάνοιξ' ἀναμουσουρίσματα τὰ κ' ὁ σκύλλος, ἐπὶ ποθές θὰ ν' ὁ λαγός.

ἀναμπαλῶμα τό, ἀμάρτ. ἀναβάλωμα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμπαλώνω. Ἐπιδιόρθωσις ἐφθαρμένων ἐνδυμάτων: Δὲ μ' ἀφίνει τ' ἀναβάλωμα νὰ κάνω ἄλλη δουλειά. Συνών. μπάλωμα.

ἀναμπαλώνω ἀμάρτ. ἀναβαλώνω Κρήτ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπαλώνω. Παρὰ

Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Ε στ. 35 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) ὁ τύπ. ἀνεμπαλώνομαι.

Ἐπιδιόρθωνω ἐφθαρμένον ἐνδυμα: Ἐβαρέθηκα νὰ τ' ἀναβαλώσω τὰ ροῦχα του. Ἀναβαλώνω τὸ κωπέλλι (βρα-χυλ. ἀντὶ τὰ ροῦχα τοῦ κωπελλιού). Ἀναβαλωμένο ποκάμισο.

ἀναμπάμπουλα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀναδάβουλα Πε-λοπν. (Μάν.) ἀναπάπουλα Κύπρ. (Γερμασ. Λεμεσ. κ. ἀ.) ἀναπάπολα Ρόδ. ἀναμπούμπουλα Λεξ. Μπριγκ. ἀναδού-δουλα Κεφαλλ. ἀναπόπουλα Σύμ. ἀνεμπάμπουλα Θράκ. ἀλαδαβούλα Λέσβ. ἀλαμπάμπουλα Λεξ. Κορ. Ἀτ. 2,28 Βλαστ. 23 ἄλα-δαβούλα Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ. Ἴσως ὑπόκειται λέξις τις πεπονημένη. (Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,28 εἰκάζει ἐκ τοῦ ἄλλα πάμπολλα. Ὁ GMeyer Neugr. Stud. 4,7 ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Βενετ. ala babala. Τὸ Τουρκ. a n a b a b o l a ἐν Λεξ. ΙΧλωροῦ 1,207^α (τόπος ἡ συγκέν-τρωσις ἀνθρώπων θορυβώδης) μᾶλλον ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τονισμοῦ εἰς τὴν παραλήγουσαν). Παρὰ Σομ. τύπ. ἀλαμπάμπουλα.

1) Χωρὶς τάξιν, ἀτάκτως, ὅπως τύχη Κύπρ. Σύμ.: Ἐκαμε τοῖς δουλείς του ἀναπόπουλα Σύμ. Ἐν' μαθημένος ἀναπάπουλα Κύπρ. β) Ἀπερισκέπτως Σύμ.: Ἀναπόπουλα πορπατεῖ. γ) Ἀμερίμνους, ἀταράχως Κύπρ. (Λεμεσ. κ. ἀ.): Ἐχομεν τόσες δουλείς τὸ' ἐσοῦ ἔκαττες ἀναπάπουλα Λεμεσ.

2) Ἀντιξός, οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν Κύπρ.: Ἐρθεαν τὰ πράματα ἀναπάπουλα Κύπρ. Συνών. ἄβoλa 2, ἀβόλετα 2, ἀνάποδα, ἀντίθ. βoλικá. 3) Φύρδην μίγδην, ἄνω κάτω, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων ἀνωμάτων Θράκ. Ἰμβρ. Κεφαλλ. Κύπρ. (Γερμασ. Λεμεσ. κ. ἀ.) Λέσβ. Πε-λοπν. (Μάν.) Ρόδ. κ. ἀ. — Κορ. ἐνθ' ἀν. Λεξ. Βλαστ. 23: Τὰ πράματα ἦσαν ἀνεμπάμπουλα Θράκ. Ἰοῖα π' τοῦ βόλιφα τοῦ σπῖτ', μὴ τοῦ κ'άναν τὰ πιδὰ ἄλα-δαβούλα Ἰμβρ. 4) Ταραχιδῶς, θορυβιδῶς Λεξ. Μπριγκ.

ἀναμπαμπούλα ἡ, σύννηθ. ἀναδαβούλα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀναπαμπούλα Κύπρ. ἀναπαδούλα Πε-λοπν. (Λακων.) ἀναπαπούλα Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κε-ρασ.) ἀναπάπουλα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναμπουμπούλα σύννηθ. ἀναδουβούλα πολλαχ. ἀναπουδούλα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναμπουμπούρα Μακεδ. (Νάουσ.) ἀνεδαβούλα Κρήτ. Μύκ. Πάρ. ἀνεδουβούλα Ἄνδρ. Α.Κρήτ. κ. ἀ. ἀνιδαβούλα Κυδων. ἀνιδουβούλα Ἰμβρ. Κυδων. Σάμ. ἀναμπουμπούλα Στερελλ. (Κλών.) ἀνεμομπούλα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀναμπάμπουλα. Ἀναστάτωσις, σύγχυσις, ταραχὴ ἐνθ' ἀν.: Ἐγινε μὲ ἀναμπαμπούλα ποῦ δὲ λέγεται! Ἦτανε μέσ' ὅς τὸ σπῖτι τους μὲ ἀναμπαπούλα. || Φρ. Ἀνακατεύομαι ὅς τὴν ἀναμπαμπούλα (συμμετέχω τῆς ταραχῆς, τοῦ θορύβου) σύννηθ. Ἀς γέν' κακὴ ἀνεμοπούλα (ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει) Ἡπ. Ἀ δὲν ἤθελα τύχει ὅς τὴν ἀνεδουβούλα, δὲν ἤθελα τοσὶ φάει Α.Κρήτ. Μέσα ὅς τὴν ἀνεδουβούλα τοῦ κλέψανε τοῦ κακομοίρας τὰ ροῦχα τῆς αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ λύκος ὅς τὴν ἀναμπαμπούλα χαίρεται (ἐπὶ ἐπιτηδεῖου ἐκμεταλλευομένου τὰς ἀνωμάλους περι-στάσεις) σύννηθ. Συνών. ἀνακάτωμα Β 2, ἀνακατωμός Β 3, ἀνακάτωσι Β 2, ἀνακατωσιὰ 3, ἀναμπαμπου-λιὰ, ἀναμπαμπουλίκι, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι σύγχυσι, ταραχὴ.

***ἀναμπαμπουλιὰ** ἡ, ἀναδαβουλιὰ Πελοπν. (Οἶν.) ἀναπαπουλιά Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀναπαπουλίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα. Θόρυβος, ταραχὴ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμπαμπούλα.

